

— Piksi
lokakuun a
Antti Kouh
ka syytett
ole liikk
tikoon T
dantinap
olivat h
ty kopp
kiinni
vapaak
kerran
settäv
— T
mat
sota

Aukeaman vasen sivu kuuluu eri asiakirjaan.

teiskunnan kehityksen korkeim-
en kun katoaa ihmisen orjuuttava
alistamien sekä sen ohella myös
olemasta ainoastaan elämisen väli-
ensimmäiseksi tarpeeksi; kun yksilö-
hityksen mukana kasvavat tuotanto-
eiskunnallisen rikkauten lähteet tule-
nä virstana — vasta silloin ensi kerran
n oikeuden ahdas näköpiiri ja yhteis-
ppuunsa: «Kukin kykyjensä mukaan,
peittensä mukaan!»

Karl Marx.

Punasotilas

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen
Sotilasjärjestön Julkaisu

N° 11 30 p. lokakuuta 1919

Anna kulkea kädessä käteen luotetuille tovereille

Vastaava: Jukka Rahja

Suojeluskunnat on riisuttava aseista.

Suomen eduskunta on Neuvosto-Venäjän rauhantar-
joukseen istunnossaan lokak. 17 p:nä vastannut, ettei ase-
anna aihetta mihinkään toimenpiteeseen». Porvaristasaval-
lan eduskunta on siunannut sen rosvous- ja murharetken,
jolla englantilais-ranskalaisten pörssikonniin kätyri, veri-
kenraali Judenitsh, aikoi teurastuttaa Pietarissa kymme-
niä tuhansia Venäjän työtätekevän kansan parhaita poikia ja tyttöjä. Eduskunta on siten polttanut viimeiset
sillat takanaan.

Nyt ovat Suomessakin tämän johdosta ratkaisevat ta-
pahtumat tulossa. Neuvosto-Venäjä on vallankumoukselli-
sella voimallaan ratkaisevasti lyökäämässä kaikilla rin-
tamillaan. Denikinillä on vallattu Kijev, Ukrainan pää-
kaupunki. Denikinin valiojoukot, donilaiset ja kubanilai-
set kasakat Mamontovin johdolla, ovat lyödyt kokonaan
Voroneshin luona. Orel on vallattu. Englantilaisien tan-
kit joutuvat bolshevikkien käsiin. Koltshakin viimeiset
reservit on lyöty Länsi-Siperiassa. Pohjoisessa jatkuu puo-
laisten marssi kohti Arkangelia. Lännessä työhään puola-
laiset lahtarit. Pietarin rintamalla on voimakkaalla ote-
teella Pulkovan, Kolppinon, Strelnan ja Krasnaja Gorkan
luona tuotettu Judenitshin lahtareille perinpohjainen hä-
viö. Kohta ovat kokonaan ajatut rosvoojien ja murhaajien
laumat Inkerinmaalta. Punaiset tankit ja panssariautot
ovat ennen pitkää työntävä venäläiset lahtarit virolaisten

Kaikkien maiden köyhä-
listö, liittykää yhteen!

Ase työläisen ja talon-
pojan kädessä on yhteis-
kunnallisen vallankumo-
uksen ehto

kaveriensä luo. Punaisen Kronstadlin tykit uhkaavat edelleen englantilaista eskaaderia ja suomalaisia lahtarilentäjiä. Punainen Itämeren laivasto on vielä olemassa merkkinä bolshevikien mahdista Suomenlahdella. Silloin kysyy Neuvosto-Venäjä tyynesti: »Antaako rauhantarijous ai-
hetta mihinkään toimenpiteeseen vai pitääkö ryhtyä erikoisiin toimenpiteisiin?»

Suomessa on samasta asiasta taistelemassa kaksi mahtia: armeija ja suojeluskuntalahtarit. Armeija tahtoo rauhaa Neuvosto-Venäjän kanssa. Lahtarijoukot tahtovat sotaa, ja koko riistävä kapitalistiluokka, presidenttieineen, eduskuntineen ja ryssäläis-ruotsalais-suomalaisine upseeri-
roikaleineen, nojaa luokkakarteihinsa yksinomaan armeijaa vastaan. Toisen on silloin väistyttävä. Kahta asestettua mahtia ei voi olla Suomessa. Rauhankannalla on Suomen kansan enemmistö. Siis: armeija on Suomen kansan todellisen mielialan ilmaisijana. Sen takia on armeijan asestettuna ja voimakkaana mahtina pyyhkäistävä pois suojeluskunnat Suomesta aseineen. Se tapahtuu riisumalla suojeluskunnat aseista. Se ei tapahdu eduskuntapäätöksillä ja vetoomuksella suojeluskuntiin, vaan se tapahtuu yksinomaan väkijoukolla, jolloin tuhoetaan suojeluskuntain päälliköt ja niiden esikunnat sekä miehistö riisutaan kiivääreistään ja kuularuiskuistaan.

Neuvosto-Venäjän ratkaiseva voitto tällä hetkellä voimakkaista vastustajistaan johtuu siitä, että neuvostovallan ja Venäjän Kommunistisen Puolueen taakse asettuivat poikkeuksetta kaikki työtätekevät kerrokset väliluokkia myöten. Kommunistien lippujen alle tulivat anarkistit, oikeisto- ja vasemmisto-sosialistivallankumoukselliset, menshevikit, puolueettomat ja koko sivistynyt luokka. Se oli proletaarinen vallankumous ja neuvostovalta, joka oli pelastettava kansainvälisen imperialismin ja tsarismien taantumuksen kynsistä. Siinä oli voiton salaisuus, joka varmentaa sen. Neuvosto-Venäjä on voimakas nyt.

Samoin Suomessakin on voitettava ratkaiseva voitto. Pääministeri Vennola on lausunut 17/10, että »rauhanneuvotteluihin Neuvosto-Venäjän kanssa on ryhdyttävä vain pakkotilanteessa.» Tuo pakkotilanne on luotava,

503
ja se tulee ennen pitkää tapahtumaan, kun armeija yhdessä kumouksellisten suomalaisten työläisten kanssa riisuu aseistaan porvariston luokkakartiit. Pakkotilanne on silloin valmis. Armeija on aseman herrana ja Suomi aloittaa rauhaneuvottelut Neuvosto-Venäjän kanssa, mikä on Suomelle hyödyllistä ja maan etujen mukaista. Suomen armeija on silloin saavuttanut suurimman voittonsa, joka kruunaa sen nimen Suomen vallankumoushistoriassa ja kumouksellisten työläisten sekä Suomen kansan todellisen enemmistön silmissä. Ja kun tämän kaiken armeija suorittaa, niin se samalla tietää, että voimakas Neuvosto-Venäjä on sen selkänöjä, mikä ei petä.

On tullut hetki, jolloin lahtarikaarti on poistettava häpeäpilkkuna Suomen kansan keskuudesta riisumalla ne aseista ja nujertamalla ne. On kehittynyt tilanne, joka ratkaisee rauhaneuvottelut Suomen ja Neuvosto-Venäjän välillä, ja jolloin rauhaneuvotteluissa Suomen armeija ohii diplomaattien, Suomen eduskunnan ja Pariisissa koossa-olevien verikoirien piirtää ikimuistoisan lehden Suomen, Viron, Aunuksen, Inkerin ja Vianan Karjalan historiaan.

Alas lahtarikaarti!

Eläköön Suomen punainen, rauhaa ha-
luava armeija!

Eläköön rauha Neuvosto-Venäjän ja Suomen kansan todellisen enemmistön vä-
lillä!

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen Sotilasjärjestö.

— *Olivat kaikki punaisia.* Lappeenrannassa pidettiin manööverit syyskuun lopulla. Sotilaille oli annettu manööverien edellisenä iltana määräys jakautua »punaisiin» ja »valkoisiin», kuka kuhunkin sakkii haluaa. Kun aamulla piti lähteä liikkeelle, niin havaittiin, ettei »valkoisten» joukossa ollut kuin 1 mies, kun sen sijaan kaikki toiset olivat menneet »punaisten» joukkoon. Kuvaavaa!

Punaisen Venäjän rintamat.

Bolshevikkinen Venäjä viettää kohta 2-vuotista olemassaoloaan kaikkien vihollistensa kauhuksi. Se on koko maailman työväelle osoittanut, että vain sen omaksumalla taistelutavalla toteutetaan köyhälistön vapauttaminen, ja että Neuvosto-Venäjä on se työläisvaltio, joka uurttaa tien maailmanvallankumoukselle. Kaikkein parhaiten näemme sen siinä, miten hyvin Neuvosto-Venäjä on Puna-Armeijallaan karistanut kantapäältäään kaiken maailman lahtari-koirat.

Päävihollinen on edelleen ollut Denikin kasakkalahtareineen. Mutta hänelle on pantu stoppi eteen. 19/X voitettiin hänen parhaimmat valiojoukkonsa Voroneshin luona, jolloin 12 kasakkarykmenttiä lyötiin. Niitä tukenut jalkaväki perin pohjin murskattiin. Bolshevikit saivat 24 tykkiä ja 60 kuularuiskua sekä 2 panssarijuna. Koko Denikin aikoma kasakkaretki Moskovaan Mamontovin ja Shkuron kasakkakenraalien avulla murskattiin ja päinvastoin punainen kasakka-armeija lähtee nyt vuorostaan antamaan iskua Denikin päämajaan. Siinä oli sen voiton merkitys. Toinen ratkaiseva voitto tuli 20/X Orelin luona, kun tuhottiin siinä Denikin toinen paras joukko. Tuhansittain vankeja saatiin ja suuremmoinen sotasaalis: tankkeja, englantilaisia tykkejä, kuularuiskuja, y. m. loppumattomiin. Aikaisemmin oli 16/X valloitettu Kijev. Seurauksena näistä voitoista onkin ollut, että Denikin on ruvennut katsomaan hyvin harmaasti tulevaisuuteen. Hänen parhaat sotajoukkonsa on nyt toistaiseksi tuhottu, ja kohta on punainen neuvostoratsuväki hänen porttiansa edessä. Käännöseteläisellä rintamalla on tapahtunut. Bolshevikit korjaavat piakkoin runsaan hedelmäsadan työstään, jonka ovat suorittaneet eteläisellä sotänäyttämöllä. Ukraina, Krim, Don, Kuban, Bessarabia, ja Terekin alue vapautetaan ja kuka voi silloin vastustaa voimakasta Neuvosto-Venäjää ja sen uljaita poikia: kommunisteja.

Itäisellä sotänäyttämöllä on taas onni bolshevikien puolella. Koltshakin viimeiset reservit on tuhottu ja bolshevikkiarmeijan maresi suuntautuu

570
kohti Koltshakin pääkaupunkia, Omskia, josta veriamiraali jo on puikkinut karkuun Irkutskiin. Ennen pitkää liehuu punainen lippu laajalti Siperiassa, sillä joka paikassa ovat bolshevikit saaneet vaikutusvaltaa, kun he vain tarmolla jaksavat taistella Koltshakia vastaan. Valloitettu on m. m. T o b o l s k 24/X ja on edetty n. 200 virstaa, saaden tuhansittain vankeja.

Suuret voitot ovat olleet seurauksena tien avaamisesta Turkestaniin. Nyt on puhdistettu B u k h a r a n ja K h i v a n alueet. Taka-Kaspian alueella edetään kohti Kaspianmerta. Pitkin Persian, Afganistanin ja Indian rajaa (Pamirin ylängöllä) liehuu kommunistien punainen lippu. Balkash-järven eteläpuolitse on avattu tie Kiinaan ja samalla on aikaansaatu vakava uhka Koltshakin alueille Sergiopolin ja Semipalatskiin, jolloin koko Keski-Aasian kirgiisiarot ovat joutuneet saarroksiin ja punaiset kirgiisit pääsevät perustamaan kirgiisitasavallansa.

Lännessä on samaten pantu esteet puolalaisten etenemiselle. Bolshevikit ovat menneet Beresinan yli. Lahtari-Puolakin tulee saamaan ansaitun palkkansa, sillä se on niellyt enemmän kuin on voinut sulattaa. Bolshevistisen tartunnan takia ei Puola ole voinut jättää itäisille rajoilleen varsinaisia Puolan puolalaisia, vaan on rajoille tuotu Posenin ja Schleesian puolalaisia, jotka vielä jonkun aikaa taistelevat, mutta kun Neuvosto-Venäjä antaa niille iskun, niin rusahtaa kokoon se Suur-Puola, jonka pianonrimputtaja Padarevski on luonut. Ennen pitkää on Valko-Venäjä vapautettu ja Lahtari-Puola hävitetty oleellisimmissa merkeissään.

Pohjoisella rintamalla on venäläisille lahtareille annettu selkään roimasti. M. m. suomalaiset punikit ovat olleet tunkemassa pohjoiseen pitkin Muurmannin rataa. Viehänjoen varsilla ovat neuvostojoukot samaten tehneet ihmeitä, joista osa kunnia lankeaa suomalaisillekin punaisille.

Itämeren pikkuvaltoja vastaan ei neuvostovalta ole tarvinnut käydä sotaa varsinaisessa mielessä, sillä on selvää, että kun varsinaiset voimat voidaan panna Virola, Liettuaa ja Lättiä vastaan, niin kyllä nuo maat tekevät

8
k
le
j
k
s
k
lauhan, kuten aikoinaan tulee tekemään Suomikin Neuvosto-Venäjän kanssa.

Pietarin ympäristöillä tapahtuneista taisteluista kirjoittaa toinen asiantuntija tarkemmin, mutta sanottakoon, että yleiseen strategiseen asemaan katsoen lahtarit olivat koonneet parhaimpia joukkojaan Pietaria vastaan, mutta kun ne saivat selkäänsä, niin ovat kaikki lahtarien laskemat syyslavisotarekset nyt rauenneet.

Punainen työläis-Venäjä on siten punannut parhaimmalla sydäneverellään olemassaolonsa. Venäläiset kommunistit ovat suorittaneet suurimman työn ihmisyyden eteen pelastamalla kauniin maansa kansainvälisillä roistojoukoilla, jotka ovat olleet Englannin palkoissa, ja jotka ovat maailmansodan hylkytavaraa, mikä on valmis myymään miekansa kelle vaan, kuten esim. Mannerheimit, von der Goltz, Koltshakit, y. m. roikaleet. Punaisen Venäjän voitto rintamillaan osoittaa, että maailmanvallankumous on tullut määrättyyn vaiheeseen, ja että tänä talvena taas keikkuvat porvarisvaltioiden hallitustuolit monta kertaa, kun useassa maassa vallankumouksellinen työväki ja sotaväki seuraa Neuvosto-Venäjän esimerkkiä. Liittymiset III Internationaleen ovat merkinä, että Euroopan työläisarmeija alkaa tulla avuksi Venäjän työläisille ja talonpojille, ja silloin saa olla Suomessakin valmistautuneena ottamaan vastaan suomalaisten kommunistien perustamaa Neuvosto-Suomea.

P u n a j ä ä k ä r i.

Punaisille tovereille.

Me olemme saaneet seuraavan tervehdyksen Suomesta:
»Terveiset ja kiitokset kirjoistanne. Ei me olla lahtareita, vaan teidän veljiänne, jotka veljen kättä lyövät teille. Me haluaisimme jutella teidän kanssanne suullisesti, mutta kun emme ymmärrä venäjää, niin puheille pyydämme omia suomalaisia punaisia. Veljet! Me ollaan tosityöläisiä, eikä tahdota kenenkään toverin henkeä. Pois se meistä! Hyvää vointia toivottavat Suomen puolella olevat veljet». Nämä terveiset saimme Uudenmaan rykmentin erään joukko-osaston punaisilta tovereiltamme.

Punainen Pietari elää.

571
5
Kaiken maailman lahtarit olivat koko kesän valmistelleet verikenraali Judenitshin armeijaa antuakseen ratkaisevan iskun Punaiselle Pietarille. Tuohon kansainväliseen seikkailija- ja rosvokoplaan oli koottu imperialistisen sodan roskakasa, jota Englanti elätti kullallaan, ja jolle se antoi elintarpeita. M. m. suomalaisia lahtariroikaleita oli liittynyt tuohon murhasakkiin toivoen pääsevänsä Pietariin ryöstämään ja työläisten verisaunoissa hekumoimaan. Kaikki toiveet pantiin lähän armeijaan ja sille annettiin käsky mihin hintaan hyvänsä valloittaa Punainen Pietari.

Judenitsh aloitti hyökkäyksensä nopealla rynnistyksellä, ja se onnistuikin, kun puna-armeijalaiset eivät panneet vastaan ollenkaan. Joukoissa pakenivat ne lahtarien tieltä jättäen Jampurin varustetut asemat, hyljätien Hatsinan, Krasnoje Selon, Detskoje Selon ja Pavlovskin. Lahtari-vihollinen pääsi hyvine upseerijoukkoineen aivan Pietarin porteille ja oli aikomuksessa katkaista Pietarin yhteys Moskovaan.

Mutta silloin tapahtui ratkaiseva käänne. Punaisen Pietarin työväestö nousi kommunistien lipun alla puolustamaan rakasta kaupunkiaan. Kaikki työläiset ja työläisnaiset nousivat kiireesti panemaan kaupunkiaan puolustus-kuntoon. Tuhansittain läksi parhaimpia poikia rintamalle. Moskovasta tuli vahvoja ja hyviä joukko-osastoja avuksi ja viholliselle tarjottiin ratkaiseva taistelu. Pulkovan kukkuloilla lokakuun 20—21 päivien välisenä yönä oli ensimmäinen ratkaiseva taistelu. Pietarin työläiset voittivat. Toisen kerran lyötiin vihollinen 22—23 p. samoilla paikoilla. Kerenskin ja Kornilovin voittopaikoilla sai Judenitshin armeija kuoliniskunsa. Senjälkeen seurasi voitto voittoaan. Kolppinon, Strelnan, Tsarskoje Selon, Pavlovskin, Krasnoje Selon ja Hatsinan luona lokak. 22—28 p:nä sekä sitä seuraavina aikoina lyötiin vihollinen lopullisesti. Senjälkeen alkoi se peräytyä kohti tukikohtiaan.

Pietari pelastui. Se pelastui siksi, että sen työväestö, sen punainen varusväki oli ylivoimainen vihollistaan sekä aineellisesti että moraalisesti, Judenitshin parhaat upseerijoukot lyötiin. Punaiset joukot lähtien punaisista junkke-

reista, matruuseista, bashkiireista, lätiläisistä ja uralilaisista tarkka-ampujista yksinkertaisimpaan reservipuna-armeijalaiseen saakka täytti tehtävänsä vallankumouksellisella kunnolla. Punainen Itämeren laivasto valvoi, että vihollinen ei pääse kaupunkiin. Sen mahtavat tykit vallitsivat laukauksillaan Pietarin porstuolta. Voimakkaat panssarijunat, panssariautot ja ensi kerran punaiset tankit ottivat vastaan vihollisen hurjat hyökkäykset joka suhteessa ja tuhosivat vihollisen elävän voiman. Pietari osoitti, että se on maailmanvallankumouksen sielu, ettei sitä joku rosvoja murhaajakopla niin saa vaan haltuunsa.

Tilanne oli varsin vakava kyllä, kun vihollinen tuppasi aivan suuhun, mutta Pietari oli valmistautunut ratkaiseviin katutaisteluihin, jotka olisivat kaatanet Judenitshin elävän voiman. Pietari olisi tullut siksi haudaksi, johon koko Judenitsh armeijoinen hukkuu, kunnes apua olisi tullut Keski-Venäjältä. Eikä Judenitshin olo Pietarissa olisi voinut olla pitkäaikainen, sillä Judenitshin armeija ei olisi mitenkään kyennyt pitämään vallassaan semmoista kaupunkia kuin Pietari on. Se on suolainen paikka kaikille lahtareille, niin suomalaisillekin. Pietaria ei oteta vähäisillä voimilla, niin kauvan kuin Itämeren laivasto ja Kronstadt seisovat. Se tulee jokaisen muistaa.

Jännityksellä seurasi koko maailma sitä jättäiläismäistä taistelua, jota käytiin Pietarin ympärillä. Kenraali Judenitsh näki kyllä kaukoputkella Pietarin, mutta sitä ottamaan ei hän kyennyt, eikä sitä kykene suomalaisten lahtarien Mannerheimikaan ottamaan. »Pietari oli jo valloitettu», tiedettiin m.m. Suomessa. Koko porvarillinen sanomalehtiroska Suomen yleisesikuntia myöten odotti kieli pitkänä bolshevikkien kukistumista. Työläisten sydämmet täytti epävarmuus joko se Pietari »menee». Mutta se ei »mennytäkään».

Pietari on nyt voittajana ja sen työväki huutaa koko lahtariroskalle: Nyt tulee teidän vuoronne saada selkään. Voittot Pietarin porttien luona myös ratkaisevat koko Itämeren maiden kysymyksen. Pietari ei voi sallia, että sen porteilla aina taistellaan. Sen täytyy turvata asemansa Viron, Lätin ja Liettuan sekä Suomen suhteen. Ratkaisun

läylyy tapahtua. Ja se tapahtuukin, kun Judenitsh on laumoineen tuhottu.

Ne Itämeren vallat, jotka luulivat bolshevikkien Pietarin kukistuvan, saavat niellä sen katkeran pippurin, että niiden on ennen pitkää tehtävä rauha vihaamisensa bolshevikkien kanssa, jos mielivät olemassaolonsa jatkaa. Mutta samalla tämä rauha saattaa näiden maiden työläiset valveille. Pietari viittaa heille, että taistelemalla työväestö voittaa. Ja annetun esimerkin ja saatujen voittojen seurauksena näemme ennen pitkää työväestön olojen helpottuvan Virossa, Lätissä, Liettuaissa ja Suomessa.

Suomalaiset toverit! Pankaa tekin mieleen, että Pietarin luona saadut voitot velvoittavat teitäkin toimimaan. Ne ovat helpottaneet teidän työänne. Käyttäkää sitä hyväksenne ja heikontakaa lahtarivallaa kaikin voimin. Me olemme teidän mukanaanne. Älkää menettäkää toivoanne, vaan katsokaa Pietaria sinä voiton viirinä joka esimerkillään kiihoittaa työväen valtaan.
Punikki.

Mieliala Suomen armeijassa.

Me olemme saaneet useita soturitoverien kirjeitä Suomesta, joissa kuvataan mielialaa suomalaisten soturiproletaarien keskuudessa. Seuraavat otteet soturien kirjeistä selventävät koruttomuudellaan tilanteen. Ensin seuraava tervehdys:

»Tervehdys kaikille Venäjän puna-armeijalaisille, olkootpa he suomalaisia tai venäläisiä. He ovat meidän veljiämme, jotka olemme Suomen lahtarivallan alla. Me odotamme Venäjältä lämmintä veljen kättä. Kun kerran aika joutuu, niin otamme me teidät veljinä vastaan. Eivät kaikki meistä ole lahtareita. Vain eräs osa on pataljoonasta varsinaisia lahtareita. Terve sitten!

Eläköön Venäjän Neuvostovalta! Eläköön vallankumous!

Vielä koittaa onnen päivä Suomellekin, että työläiset ovat itse määräämässä, eivätkä herrat.

Näin kirjoittaa meille eräs Uudenmaan rykmentin punainen sotilas.

Siitä näkyy, etteivät kaikki Suomen armeijan soturit ole lahtareita, vaan on joukossa punaisiakin, joille voimme vastaukseksi lähettää toverillisen vastalervehdyksen.

Toisesta punaisen soturin kirjeestä otamme seuraavan kohdan: »En tiedä, milloin saadaan tavata toisiamme, koska lähtö tulee tänään. Tulkaa kuitenkin sanomaan hyvästit. Olisi niin paljon juteltavaa. Kerta on saatava lahtarien valta alas ja parempi yhteiskunta tilalle. Saisimme lyödä tofsillemme rauhan kättä ja voitaisiin olla vapaasti... Meidän tulisi olla tovereita keskenämme, ettei näin tarvitsisi lahtarien kättyreitä pelätä». Sitten kirjoittaja toivoo: »Terve, näkemiin!»

Erään toverin kirjeestä meille otamme vielä seuraavan kohdan: »Minusta tuntuu siltä, että armeijassa punainen veri kuohuu, jota yarten on tarpeen lähettää kirjallisuutta. Punaiset sotilaat tahtovat hävittää niitä pääpiruja, jotka meidän vertamme imevät.» — »Tuhannet terveiset veljille Venäjällä».

Tämmöistä saa lukea suomalaisten soturitoverien kirjeistä viime ajoilta syyskuun lopulta ja lokakuun keskipoikoilta. Kaikki vaan osoittaa, että proletarit ajattelevat kaikkialla samalla tavalla, ja sehän se onkin paras tae uudelle Suomen vallankumoukselle.

Punaiset „Anjalan miehet“.

Noin 130 vuotta sitten elivät Suomessa nk. Anjalan miehet, jotka puuhasivat Suomen eroittamista Ruotsin vallan alta ja sen julistamista itsenäiseksi valtioksi. Heidän puuhansa eivät silloin onnistuneet. Heidät tuomittiin »maansa kavaltajiksi». Osa joutui mestauspölkylä päällä suorittamaan aatteilleen uhrin. Toisten täytyi paeta maanpakoon Venäjälle. Ja kuitenkin satakunta vuotta myöhemmin heidän päämääränsä toteutui Suomen tulemisella itsenäiseksi — sen työväestön toimesta — ja siten kaikkisi ajoiksi on Anjalan miehiltä häipynyt pois syytteet

»maankavallamisesta» ja »maanpetturuudesta». He päinvastoin olivat uranaukaisijoita uudelle kehitysjaksolle Suomen historiassa ja siten on heitä kumouksellisten aineiden siinä suhteessa ymmärrettävä.

Samoin nykyisinä aikoina on tuhansittain Suomen parhaita poikia ja tyttöjä teurastettu ja näännytetty vankilahelveissä. Toiset tuhannet taas ovat saaneet maistaa maanpakolaisuuden katkeraa kuormaa, ja kotimaassaan olevat saavat piiloitella veripyöveleitä, etteivät niiden kynsiin joutuisi tai sitten suuri osa saa hiljaisuudessa hautoa aatteitaan, koska he ovat yhteiskunnalle »vaarallisia». Heitä kaikkia nimitetään »maankavaltajiksi» ja »isänmaan pettureiksi» sekä »Suomen ryssälle myöjiksi».

Ketä he ovat? He ovat v:n 1918 luokkasotaan osaanottaneita punakaartilaisia, vainotun suomalaisen Kommunistisen Puolueen jäseniä. He ovat Suomen »punaisia Anjalan miehiä ja naisia».

Nimitäköön Suomen vallassaoleva lahtariporvaristo miten tahansa näitä Suomen työtätekevän luokan jäseniä, niin ei mikään riistä heiltä sitä, että he ovat uhrautensa Suomen tulevaisuuden parantamiseksi ja sen kohottamiseksi korkeampaan yhteiskunnalliseen ja taloudelliseen asemaan.

Juuri näiden »punaisen Anjalan miesten» verellä on varmennettu Suomen itsenäisyys, mutta samalla ovat he tahtoneet saattaa sen korkeampaan valtiomuotoon: Neuvosto-Suomeen, jota alempana on kehityksessä Suomen porvarillinen tasavaltamuoto. He tahtovat, että ikuisesti todellinen rauha vallitsisi Suomen ja Venäjän välillä, että käsitykset »verivihollisuudesta» vihdoinkin hälvenisivät, ettei enään olisi »ryssää» ja »suhnaa». He tahtovat, että Suomen heimojen suuri kysymys ratkaistaisiin rauhallisesti Suomen, Venäjän, Aunuksen, Inkerin, Vienan-Karjalan, Viron ja kaikkien Venäjällä olevien suomalaishaimojen työtätekeviä kerroksia tyydyttävällä tavalla. He tahtovat, että Suomi vapautuisi nurkkakuntaisesta isänmaallisuudestaan, ja että se nousisi kansainvälisen työväenliikkeen kehittämälle korkeammalle tasolle: Kommunistisen Internationalen yhdeksi toimivaksi jäseneksi. Kas siinä päämäärä, jonka puolesta he uhraavat kaikkensa.

Vuosina 1788 ja 1789 »maausa kavaltaneiden» päämäärän toteuttaminen vei satakunta vuotta, mutta v. 1918 ja 1919 »maansa kavaltaneet» toteuttavat päämääränsä pikaisemmin. Ei heidän tarvitse odottaa niiden toteutumista enään satakunta vuotta. Ne toteutuvat ennemmin, sillä kansainvälinen työväenliike on nousukaudessaan, sillä maailmanvallankumous menee eteenpäin, sillä maailmassa on jo yksi vankka työläisvallio ajamassa samoja päämääriä, vallio, johon Suomi historiallaan elimellisesti on liittynyt.

Sen takia »punaisten Anjalan miesten» työ ennen pitkää kantaa Suomessa hedelmät ja vainotut sekä maanpakolaiset saavat paiskata vastustajiensa naamoihin kaiken sen, jonka ne ovat Suomen työlästekevää luokkaa vastaan heittäneet. Suomalainen Kommunistinen Puolue tulee olemaan silloin se, joka nostaa Suomen sen jatkuyassa kehityksessä korkeammalle tasolle, ja se, joka kantaa povessaan vuosien 1918 ja 1919 »punaisten Anjalan miesten» aatokset, kokemukset ja vallan Suomessa.

Toveri.

Suomen pojat!

Lähdettekö suomisyöjiä pelastamaan?

Jo toittottivat porvarien lokalehdet ympäri maailman riemun sanomaa: kukistui vihdoinkin punainen Pietari! Mutta erehtyivät.

Maailman vallankumouksen pääkaupunkia ei anneta lahtareille. Sen työlästekevä kansa on valveilla vartiopaikoillaan. Kymmenkertaisiksi voimansa ponnistaen se heitti takaisin röyhkeän hyökkäyksen. Takaisin vallattiin Tsarskoje Selo ja Krasnoje Selo. Ja eteenpäin rynnistään käy länttä kohti punaisten joukkojen tie.

Nyt on mustilla hätä. Mistä saada apua? Mistä pelastusta varmaan tuhoon? Englannin imperialistit ovat auttaneet. Kaikkeat ovat antaneet, mitä ovat voineet. Yhtä ei: elävää voimaa. Eivät lähde Englannin pojat tsaarinvallaa pystyttämään.

— Entäpä Suomesta? Siellä olisi tykinruokaa. Pitää lähettää ostamaan.

Ja lähettää Judenitsh henkiystävänsä, kenraali Gul-jentovin ja senaattori Ivanovin kauppoja hieromaan.

Onkin Suomen orjajherroissa halukkaita myymään Suomen poikain lihaa ja verta Isaarin verikoirille. Monarkistilehdet pauhaavat kovasti, että nyt olisi aika lähteä Pietariin. Ja kauppakiskurit lipovat kieltään hyvien markkinain toivossa.

Suomen vallioneuvosto »harkitsee». Huomatkaa, suomalaiset sotilaat! Teidän hallituksenne pitää mahdollisena keskustella siitä, millä hinnalla teidät voisi myydä Venäjän mustasotnialaisten astinlaudaksi.

Ei liene kuitenkaan vielä Ståhlberg-Vennolan hallitus uskaltanut tehdä kauppoja. Ei silti, etteikö hintaa saisi — onhan maailman mahtavilla rahaa. Muusta ei ole puhetta. Sillä selvää on, että ei Karjalan eikä Inkerin vapauttamisesta voi olla puhettakaan »Suuren Venäjän» kuvittelijain kanssa. Suomenkin »itsenäisyyden» vain muodon vuoksi tunnustavat.

Syynä siihen, ettei teitä vielä ole marssitettu verikentille, on se että ette itse tahdo.

Porvaritkin tietävät sen, ettei suomalainen sotilas ole myytävä orja. — Mutta olkaa varuillanne. Kikää heittäykyä huolettomaksi. Porvareilla on paljon konnanjuonia. Ne harkitsevat paraillaan keinoja, kuinka teitit petoksel-la saataisiin höykkäämään. Teitä vastaan valmistetaan provokatsionia. Koetetaan teidät yllättää.

Toverit! Puristakaa lujasti kivääriä kourassanne. Vartioikaa kuularuiskujanne ja tykkejanne. Pitäkää silmällä ettei niitä käännetä teitä itseänne vastaan.

Ja olkaa valmiit kun ratkaiseva hetki lyö, kääntämään ne riistäjiänne, Suomen orjakauppiaskapitalisteja vastaan.

Tunnussana on: rauha työväen ja talonpoikain Neuvosto-Venäjän kanssa ja työtä, tekevän kansan oma valta Suomeen!

Eläköön kansainvälinen vallankumous!

27/x 19. Suomalaisen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea.

Ruotsalaiset ammatilahtarit rajalla.

Suomalaisille rajasotilaille.

Varmentaakseen rajavartiointiaan ovat Suomen lahtariherrat tuoneet rajalle ruotsalaisia ammattilahtareita nk. toisen taistelukoulun (den andra kampskolan), jossa on joku määrä miehiä. Tämän »taistelukoulun» johtajana on everstiluutnantti Appelgren, ja miehistö on koottu puijaamalla Pohjanmaan ja Uudenmaan talonpoikia ja pienviljelijöitä. Osa miehistöstä on varsin itsetietoisia ammattilahtareita Helsingistä, sitä Appelgrenin sakkia.

Tuon sakin ovat lahtariherrat lähettäneet »paimentamaan» rajasotureita ja käyttämään vallankumouksellisen Puna-Armeijan suomalaisia ja venäläisiä sotureita. Ne luulevat, että ne onnistuvat tehtävässään, mutta siinähan ne pettyvät. Osataan tälläkin puolella olla varovaisia ja suhtautua oikealla tavalla salakytäreihin.

Tämän taistelukoulun edeltäjänä rajalla oli Uudenmaan suojeluskuntain taistelukoulu elokuussa. Nuo lahtarit kehuiivat tapelleensa tappioita »sisämaan» puolesta. Kuitenkin tiedetään, että yksi hankolaisista päälähtareista sai surmansa, kun hyökkäsi Neuvosto-Venäjän alueelle. Sen lisäksi 3 haavoittui »tuntemattomasta syystä». On tutkittu, minkä vuoksi nuo haavoittuivat, mutta tutkimuksen tulokset ovat jääneet salaisuudeksi.

Nämä molemmat »kamskolat» ovat mitä kiivaimpia monarkisteja. Ne eivät pidä ollenkaan porvaristasavallan presidentti Ståhlbergista. Ensimmäinen taistelukoulu oli jättänyt jälkeensä erään S:n kuvan, joka oli puhkottu pistimillä ja syletty, sekä olivat poislähtiessään uhkailleet, että korjaavat Ståhlbergin pois. Etenkin se Appelgren oli lausunut uhkauksiaan herraansa ja mestariaan vastaan. Tämä toinen sakki myös noitu presidenttiä ja koko tasavaltaa. Kehuvat, että he huutavat Mannerheimin »keisariksi».

Tuommoista on se sakki, joka eräällä osalla räjäyttää hääräilee. Sakki on paikkakunnallisten ihmisten kauhuna, eivätkä rajan suojelijatkaan heistä välitä. Sen takia on rajasotureille selitettävä, minkälaisen roistosakin kanssa ovat tekemisissä.

Tuommoiset roikaleet ovat sitä pahinta suojeluskunta-

lahtarisakkia. Semmoisilla ei ole oikeastaan sijaa auringon alla. Lahtareita — oikein emälahtareita vihaa suomalaisen punainen sydämensä pohjasta, joten tuommoisille ensiluokan lahtareille on annettava »Pohjan Poikain» saama hautareissu Aunuksessa. Silloin muistavat kaikki lahtarit, että rajalla puree — ja tämä purema on varsin kipeää. Tuommoisille lahtarien »kampskolalle» on aikoinaan tehtävä niin, että loppu tulee lahtariroistojen lähettämisestä rajalle, ja että rajarauha säilyy.

Suomalaiselle hyökkäysvaunurykmentin miehistöille.

Suomikin on varustautunut suurvaltojen tavoin muodostamalla itselleen tankkivaunurykmenttiä. Ne tankit, joita Suomeen Santahaminaan on tuotu, ovat semmoisia, joilla Suomen lahtariporvaristo luulee valloittavansa koko maailman. Etupäässä ne ovat tuodut sitä varten, että syntyisi tavaton tankkikauhun niissä, joita vastaan näitä tankkeja käytettäisiin.

Ketä vastaan sitten Suomi tankeillaan varustautuu? Arvelematta voi sanoa, että Lahtari-Suomi on suunnitellut käyttää tankkeja Neuvosto-Venäjää vastaan. Se on aikunut niillä tulla Rajajoen kautta Pietariin. Niin ovat yleisesikunnan korkeasti oppineet upseeriherrat arvioineet. Mutta on tultu tulla vikapukki laskelmiin, sillä ei tankeillaakaan päästä käymään Pietarin kurkkuun. Sen on osoittanut viimeiksi venäläisten kommunistijoukkojen saama voitto Judenitshin tankkijoukoista, joina oli maailman kuuluja englantilaisia tankkimestareita läntiseltä rintamalta Ranskassa. Päihinsä saivat tankit, eivätkä ne kestäneet edes kolmituumaisen kenttätynkin tulla ollenkaan. Heti paikalla vetäytyivät takaisin. Samaten kävisi suomalaisillekin tankeille, jos ne mielisivät mataa Pietariin päin. Ei siis tankkikauhulla voida Punaista Pietaria valloittaa.

Kun siis tankkipuhat Neuvosto-Venäjää vastaan näytävät vähäisiltä, niin ketä vastaan käytettäisiin tankkeja? Ainoaksi pirulliseksi keinoksi käyttää tankkeja on nähtävästi suunniteltu se, että käytettäisiin niitä »sisäisiä vihollisia» vastaan, s. o. oman maan kumouksellisia

työläisiä ja sotilaita vastaan. Siinä onkin asian ydin. Mutta tuommoisesta on tehtävä loppu aikoinaan.

Hyökkäysvaunurykmentin miehistön on tiedettävä, että he tankkejaan kuljettamalla kaupungeissa ja ampumalla kuularuiskuistaan ja kanuunoistaan teilaavat vain omia Suomen kunnan kansalaisia ja omia soturitovereitaan. Vaikkapa tankkirykmenttiin valitaankin »luotuita» suomalaisia, niin on heidänkin tehtävä, kuten ovat tehneet englantilaiset tankkimiehet viime aikoina, kun heitä koennettiin viemään tankkejaan kansalaisiaan vastaan: olla tottelematta.

Sen sijaan on kyllä tankkivaunuilla vihollisensa, joita vastaan ne voivat varsin hyvin kääntää aseensa. Ne ovat suojeleuskuntalahtarit, jotka jo nyt varustautuvat kuularuiskuilla, panssariautoilla ja kaikenlaisilla muilla vehkeillä pitämään aisoissa sotilaat ja erikoisjoukot. Jos hyökkäysvaunurykmentin miehistö osaa tehdä velvollisuutensa, niin se tekee ratkaisevoin hetken tullessa paljon, pannen tankkinsa puoltamaan työtätekevään luokkien ja sotilasten kallista asiaa lahtareita vastaan ja koko herravaltaa vastaan. Kun tankki miehistöineen asetuvat puolustamaan omia etujaan, niin se tietää, että työtätekevään rintama vahvistuu ja työkansaa pääsee nauttimaan siitä vallasta, joka sille kuuluu.

Pohtikaapa sen takia pojat Santahaminassa ja Helsingissä tankeissanne asiat selviksi. Kun jokainen rykmentin miehistä on selvillä asemastaan, niin ei se merkitse mitään, jos upseeristo, jotka ylin päällystö erikoisesti on valinnut ja on pannut miehistön pomoiksi, tahloikin ruveta ryppyilemään. Heitä on vähemmän kuin miehistöä, ja silloin tietää jokainen lopputuloksen.

Tankkien miehistöön katsoo kiinteästi muu armeijan miehistö, eivätkä silloin hyökkäysvaunurykmentissä olevat proletaarit ja heihin kallistuvat voi olla tekemättä muuten kuin olemalla muiden proletaarien mukana, kun tankkeja kerran tarvitaan.

Tankkeja alkoon siis käytettävä »ulkonaisia» eikä »sisäisiä» vihollisia, s. o. työläisiä ja sotilaita vastaan, vaan sen sijaan herravallan nujertamiseksi Suomessa. Siinä olkoon tankkivaunurykmentin tunnus.

Soturi.

Inon ja Puumalan patterien proletaarisotilaille.

516

Inon ja Puumalan patterit pantiin kuntoon viime kevätpuolella tarkoituksella, että näistä pattereista pommitettaisiin Kronstadtia ja Krasnaja Gorkaa. Rahan korjaustöihin antoivat englantilaiset, jotka määräisivät myös, että patterien oli avattava tuli silloin, kuin he määräsivät. Tätä valvomaan oli asetettu englantilaisia upseereita, jotka tuontuostakin kävivät pattereilla. Jo kerran kesäkuussa kokeiltiin Inosta ampumalla Kronstadtin. Se ei vastannut.

Nyt oli taas suuri kiusaus Inon ja Puumalan patterien upseeristolla avata tuli Krasnaja Gorkaa ja Kronstadtia vastaan, kun Judenitsh hyökkäsi. Mutta upseereita pelotti kun Kronstadt oli hiljaa, sillä tuo haudan hiljaisuus voi muuttua tulihelvetiksi, jota Ino eikä Puumala kestä.

Asukkaat, työläiset ja talonpojat, ovat jo kauvan olleet sillä kannalla, että ainaisesta kuoleman uhkasta olisi päästävä. Olisi saatava sopimus, ettei Ino ampuisi, eikä Kronstadt ampuisi. Sen voivat tehdä vaan proletaarisotilaat, toisen rannikkotykistörykmentin tykkimiehet. Jos he sopivat kronstadtilaisten toveriensa kanssa, niin pääsevät asukkaat kuolemanpelostaan, ja silloin päinvastoin voivat Inon, Puumalan ja Kronstadtin patterit yhdessä torjua ne viholliset, jotka mereltä uhkaisivat työläisiä ja talonpoikia.

Nyt Judenitshin saatua selkäänsä on Inon ja Puumalan patterien miehistöjen vastoin upseereitaan harjoitettava, miten ne voisivat ajaa kutsumattomat vieraat Suomen aluevesiltä, ja miten lentäjäroistot saisivat palkkansa. Se tapahtuu kääntämällä tykkien kidat englantilaisia laivoja ja lentäjiä vastaan ja murskaamalla ne tykkitulella. Se on kunnollisten ja taitavien suomalaisten tykkimiesten velvollisuus kansaansa ja synnyinmaataan kohtaan, että vihdoinkin päästään kaikenkarvaisista herrasroistoista.

Toimeen rannikkotykistörykmentin pojat! Karjalan kannaksen kansan siunaukset seuraavat teitä.

Inolainen.

Soturitoverit! Meidän joukkomme on sitä Iisen divisionan valioväkeä, erikoisjoukkoa, jonka pitäisi tukea jalkaväkeä, kun se lähtee hyökkäämään kohti toisia työläisiä ja talonpoikia. On ryhdyttävä ajattelemaan, mikä meidän tehtävämme oikeastaan on, sillä eihän turhan päiten meitäkään ole pantu oppiin.

Mielestämme on asia niin, että meidän tulee oppia ammattitaitoa, että voimme sitä käyttää hyväksemme vastaisuudessa. Eihän oppi ojaan kaada, kun kerran epitävä on tykillä ampumaan. Mutta ne tykit, jotka meidän käytettäviksemme päällystö on luovuttanut, eivät ole heidän meidän, ja meidän on osattava niitä käyttää etujemme puolesta sekä toisten toveriemme etujen puolesta. Rykmenttimme tykkihän ovat sotasaalista Neuvosto-Venäjän armeijalta, joka luokkasotamme aikana evakuoiti itsensä punaisen hallituksen vallassaollessa Suomesta. Ne ovat siten työkanasan omaisuutta, eikä niitä ole tarkoitettu käytettäväksi etujen puolesta. Ja kun Rajajoen takainen työläisvelikansa ei voi niitä käyttää, niin ne ovat Suomen työkanasan omaisuutta, jota on käytettävä sen tarpeiden ja etujen mukaisesti.

Kenttätykistörykmentti № 1:n miehistö! Mehän olemme suurimmaksi osaksi proletaareja, joita on enemmistö Suomen kansassa. Meillehän kuuluu oleellisesti valta tässä maassa. Mutta nyt me olemme alakynnessä. Voidaksemme hoitaa asioitamme tulee meidän järjestyä. Tosin sotilasrikoslaki kieltää kaiken järjestymisen sotilasten keskuudessa, mutta mikään ei estä meitä järjestymästä omalla tavallamme. Sen tulee tapahtua luonnollisesti meidän omassa keskuudessamme, kuten upseeristö on järjestynyt omaan sakkiiinsa. Ja jos me järjestymme, niin on paljon tehty, josta kotipuolemme punaiset työläiset ovat meille varsin kiitollisia.

Rintamamme tulee olla selvästi upseeristomme vastaan, sillä he ovat porvarisluokan edustajia, jotka armotta poistavat sen, joka ei noudata heidän määräyksiään. Yhteisetu ja proletaarituntomme siten määräävät, että meidän tulee olla yhtä mieltä toisten proletaarien kanssa, kun he aikaansaavat parannuksia oloihinsa.

517
On aika suomalaisen tykistönkin valveutua ja olemaan selvillä, mitä varten se on muodostettu, ja mikä sen sanottava on Suomen tulevassa historiassa. Se on oleva voittavan köyhälistön, jolloin kenttätykistörykmenttimme voi saada sen lipun, jonka alla jokainen mielellään palvelisi ja vertaan vuodattaisi luokkansa etujen puolesta ja kärsityn veriterrorin kostamiseksi.

Rykmentin punaisia.

Inkeriläiset lahtarijoukot lyötävä hajalle.

Suomalaiset soturitoverit! Inkeriläiset lahtarijoukot ovat Suomen puolelta hyökkäilleet Neuvosto-Venäjän alueelle hetkellä, jolloin Niku Verisen upseerijoukot tahtoivat hyökkäyksellään Punaisen Pietarin kimppeen karkaista kaulat kymmenillä tuhansilla Pietarin työläisiltä ja Inkerin työätekevilta kerroksilta, jotka olivat paenneet verikenraali Judenitshin joukkojen tieltä. Siten ovat nuo lahtarijoukot osoittaneet olevansa pelkkää murhaajia ja ryöstäjäjoukkoja, jotka ovat tuhottavat maan päältä.

Nyt on vuoro antaa ratkaiseva isku Karjalan kannaksella murhaaville inkeriläisille joukoille, jotka ovat saaneet tukikohdan Lahtari-Suomessa. Neuvosto-Venäjä on ratkaisevasti voittanut kasakkakenraali Denikinin valiojoukot Örelin ja Voroneshin luona. Koko Denikinin rintama on etelässä peräytymässä. Idässä on Koltshakin viimeiset reservit lyöty ja neuvostojoukkojen marssi jatkuu Siperiaan. Turkestanissa varmistuu neuvostojoukkojen valta. Pietarin rintamalla on saavutettu ratkaiseva käänne. Pulkovan, Kolppinon ja Strelnan luona lyötiin Judenitshin varmimmat joukot ja nyt hyökkäävät punaiset joukot lopullisesti tuhotakseen Judenitshin joukot koko Inkerinmaalta. Niiden joukkojen häviön hetket ovat tulleet.

Suomalaiset soturitoverit! Olette meidän kanssamme yhtä mieltä, että rosvoille inkeriläisille her-

raslahtareille on pantava päihin juuri nyt. Ei armoa kenellekään. Karakkaa valkoisten inkeriläisten kimppuun niiden tukikohdissa Suomen puolella! Saartakaa ne, ja jolleivät ne hyvällä luovuta aseitaan, niin suomalaisella proletaarisella ottakaa aseet niiltä. Tässä työssä auttavat vielä silloin punaiset Rajajoen tältä puolen osaltaan teitä.

Samalla on teidän huolehdittava, etteivät inkeriläisiä auttamaan tulevat suomalaiset suojeluskunta-lahtarit pääse lahtari-inkeriläisten luokse, kun noille tulee tilinteon päivä konnuuksistaan, joita ne ovat harjoittaneet Inkerissä. Samalla saatte olla varmat, että teidän tekonne tulevat hyväksymään kaikki valistuneet inkeriläiset, sillä he ovat selvästi toiminnallaan ja teoillaan osoittaneet, etteivät he tahdo olla missään tekemisissä inkeriläisroistojen kanssa, jotka kenraali Judenitshin joukkojen avulla harjoittavat inkeriläisten murhaamista, kuten tapahtumat »vapautetusta» Länsi-Inkeristä toteavat.

Toverit! Lyökää inkeriläisten rykmentit hajalleen Rajajoen sillä puolen, niin tulee se hetki, jolloin voidaan todellisen rauhan perusteet laskea Suomen ja Venäjän työtätekevien luokkien välille.

Onko Pohjois-Savon rykmentissä „punikkeja“?

Soturitoverit! Rykmentti on kokoonpantu semmoisen läänin miehistä, joiden punaisuus on taattu, sillä onhan eduskuntavaaleissa nähty, että punaiset ovat olleet enemmistönä kotiseuduillamme. Vielä on pidetty näitä punaisia jyrkkinäkin, sillä niin on elämä opettanut köyhät ajattelemaan ja toimimaan. Muistetaanhan vielä, miten viime luokkasodassa Varkauden, Kuopion ja Leppävirran uljaat pojat pitivät kauvan puoliaan, vaikka vastassa oli ylivoimainen vihollinen. Se osoittaa, että punaista sisua on savolaisissa proletaareissa. Ei tuo sisu ole vielä kukaan mennyt, vaikka se pitää painaa nahkan alle.

Nyt on meillä tilaisuus, ollen asekouluksessa ja sijoitettui-

na työläis- ja talonpoikaisvaltion rajojen ääreen Aunuksen puolella harkita asioitamme. Rykmentin soturitoverit ovat nähneet, miten suomalaiset herraslahtarit menivät teuras-tamaan viattomia aunukselaisia työläisiä ja talonpoikia, sekä miten ne raatelivat näitä heimoveljiamme puolustavia venäläisiä proletaareja ja suomalaisia punaisia. Tuo kaikki nostaa sisun ylös herroja lahtareita vastaan. Eroon on päästävä lahtareista. Niiden valta on murrettava ja koko se suomalais-aunukselais-herrassakki, joka rajalla rähjää, on kerrankin saarrettava ja tuhottava, jollei se osaa lähteä rajalta. Olisi kunnan työ, jos Suomi voisi vapautua siitä röstävästä ja murhaavasta roistosakista, joka Aunuksen vapaaehtoisien Armeijan nimellä tunnetaan.

Myös ollaan totuttu tunlemaan Aunuksessa sankaritoita tehneitä suomalaisia punaisia sotureita, meidän veljiamme ja oman kansamme jäseniä, sekä kunnan venäläisiä tovereita, jotka ovat saaneet tapella kaiken maailman lahtareita vastaan. Se on tosiasia, etteivät punaiset neuvostojoukot ole hyökänneet Suomen rajan yli, vaikka heillä olisi ollut siihen tilaisuus, kun lahtarit juoksivat karkuun Viteleen selkäsaunan jälkeen melkein Impilahteen saakka. Eikä myöskään ole ammuttu neuvostovallan käskyn mukaan Suomen rajan yli. Siis rajarauha on siinä suhteessa säilynyt. Tämä kaikki saattaa rykmentin soturit täysin ymmärtämään, että rajan toisella puolen olevat ovat suomalaisten soturien ystäviä, eikä vihollisia, joiden kanssa voi täysin luottamuksella seurustella, sillä silloin ollaan omien suojien luona.

Jo luokkasodan aikana tahtoi usea Pohjois-Savon rykmentin kotiseuduilta oleva mennä punaisten puolelle, muttei päässyt. Nyt on siihen tilaisuus, kun toisella puolen on ystäviä, mutta järkisyys sanovat, että kun olosuhteet eivät ole kehittyneet viime pisteeseensä, niin tulee sen sijaan järjestäytyä salaisesti omiin järjestöihin, jolloin tiedetään kuinka varmaa on rykmentin soturitoverien punaisuus. Sentähden se on varmaa, ettei yhtään rykmentin sotureista saada hyök-

jossa suomalaisilla ei ole mitään asiaa. Ja jos asiat kehittyvät siihen pisteeseen, että päälliköt pakoittavat hyökkäämään, niin saahan silloin kääntää aseet upseeristoa vastaan ja sakilla mennä rajan yli omien punaisten joukkojemme luokse.

Rykmentin keskuuteen on vaan saatava paremmin leviämään suomalaisten kumouksellisten kirjallisuutta ja Suomen työläissotilaitten omaa julkaisua »Punasotilasta», mikä vastaisuudessa Suomessa on oleva Suomen Puna-Armeijan äänitorvena, eikä sen tarvitse silloin maan rajojen ulkopuolelta tulla luoksemme. Kehittämällä itseään pääsevät rykmentin soturitoverit tietoisiksi proletaarien oikeasta asemasta nykyisin yhteiskunnassa, ja silloin oleskelu Neuvosto-Venäjän rajoilla on tullut rykmentille mitä suurimmaksi siunaukseksi.

Sotatoimet Suomen ja Neuvosto-Venäjän välillä ovat luonnottomia, kun kumpaisenkaan maan työväki ei tahdo sotaa. Sen takia suomalaisten lahtarien retket Aunukseen ovat suoranaisia rosvoretkiä. Mutta kun rauhaa ei tahdota aikaansaada, niin on työläis- ja talonpoikaissoturien tehtävä oma rauhansa. On estettävä kaikki sotahankkeet Aunukseen. Ja kun Suomessa on luotu Neuvosto-Suomi, niin järjestetään asiat silloin Suomen, Aunuksen ja Venäjän työläisten kanssa niin, että ikuinen rauha vallitsee näiden seutujen työkansain välillä, ja että suomalaiset sekä aunukselaiset ymmärtävät täydellisesti venäläisiä työläis- ja talonpoikaistovereitaan. Tässä työssä täytyy Pohjois-Savon rykmentin proletaarisoturien auttaa tovereitaan.

Eläköön Pohjois-Savon punainen rykmentti! Luotakoon senkin avulla Punainen Neuvosto-Suomi!

Savolainen punasoturi.

Keski-Suomen rykmentin upseeriprovokatsionia vastaan.

Meille kirjoitetaan, että Keski-Suomen rykmentin upseeristo on ryhtynyt katalaan provokatsioniin, jossa ne paljastavat oikein sisunsa. Upseeriokaleet ovat sanoneet hiljaisille Keski-Suomesta tullee satureilleen: Älkää menkö suomalaisten kommunistien luokse. Ne ensin antavat tupakkaa, sitten rahaa, mutta lopuksi ne ampuvat!...

— Tuo kaikki on mitä suurinta provokatsionia, jolla yritetään pelkuttaa proletaarisotilaita ja auttaa upseeriston salakähmäisiä hommia, kun he yhdessä lahtarien ja etsivälurkkien kanssa käyttävät rauhallisia asukkaita ja maansa työläisluokan poikia, jotka ovat vihkineet itsensä kansainvälisen työväenliikkeen pyhään palvelukseen.

Painettakoon vielä kerran mieliin jokaiselle suomalaiselle soturitoverille, ettei täällä ketään ammuta. Tulkaa vaan luoksemme. Me olemme teidän veljämme ja te meidän. Olemme samaa työkansaa — toiset ovat maanpakolaisia, mutta toiset ovat pakoitetut ase kädessä »puolustamaan» herrojen valtaa. Saatte tupakkaa, rahaa ja kirjallisuutta, kun tarvitsette, sillä tiedämme, että teistä kerran tulee meidän armeijamme sotilaita, ja että Keski-Suomen rykmentti tulee antamaan upseereitaan päihin sekä tuottamaan paljon surua I:sen divisionan upseeriokaleille. Valitkoon rajarauha välillämme ja annettakoon yhdessä vastustajiamme päin naamaa!

Kaatunut inkeriläinen punasotilas.

Meille saapuneen tiedon mukaan on pohjoisella rintamalla N-kylän luona kaatunut taistelun kunniakentällä sosialismin puolesta inkeriläinen punasoturi 5:n komppanian vanhin Mihail Airikainen. Kaatunut toveri oli kotoisin Kuivaisista, urhea punasoturi ja kunnan toveri, joka kaatui hänelle osoitetulle paikalle, kun toverit riensivät voittoon. Rauha voiton hetkellä kaatuneelle punaiselle inkeriläiselle toverille, jonka antama esimerkki innostakoon muitakin taisteluun voittoisan sosialismin puolesta.

Mitä on tehtävä urkkijolle.

Saadakseen selville, mitä ne soltut ja kommunistit sekä muut kunnon kansalaiset hommaavat, ovat suomalaiset lahtariherrat asettaneet urkkijoitaan yksinomaan Terijoelle 72 kappaletta. Nuo lurjukset yrittävät kuunnella ja sotkea, tehdä juttuja sekä napata kiinni ihmisiä hirmuluoliinsa. Vaikkapa ne hääraavätkin niin turkasenmoisesti, niin tulokset tahtovat olla köyhiä, sillä ihmiset varovat lurjuksia, jotka luulevat olevansa kaiken valtiaina rajamaassa.

Nuo lurjukset ovat ottaneet tavakseen ihan samat tavat ja temput, kuin oli lahtariryssien santarmeilla ja oh-
ranamiehillä. Suomalaiset ovat vielä pahempia. Sitähän varten siellä rajaseudun urkkijalaitoksessa olikin se kuulu-
luisa Aseff, minkä »kunnollisia oppipoikia» suomalaiset tahtovat ollakin. Se kuvaa täydellisesti sen alennustilan, johon Suomen työläiset ja talonpojat on vaivutettu, kun kaikenlaiset lurjukset saavat määrätä toisten ihmisten koh-
taloista rajattomalla vallalla ja sitten noita roikaleita tulee vielä syöttää valtion pussista.

Miten noista lurkkiurkkijoista päästäneen? Venäjällä helmikuun vallankumouksen aikana moiset herrasvallan kätyrit poltettiin pesiinsä tai otettua kiinni kuularuisku-
jensä äärestä saivat ansaitun palkkansa. Tulee Suomessa-
kin tehdä samaten kuin aktivistit tekivät Bobrikovin aika-
na tavatessaan urkkijoita keskuudessaan. Ei mitään sääliä
semmoisille, jotka ovat valmiit saattamaan Suomen kansan
parhaimmat työtekevät voimat vankilahelvetteihin, jos
nämä voimat sattuvat tekemään semmoista, joka ei ole
lahtarihallituksen mielen ja sääntöjen mukaista.

Muistakaa urkkijalurjukset! Sortamanne ja pieksä-
männe henkilöt piirtävät tulikirjaimin sydämeensä kaiken
sen, jonka jälkimailma on koroilla antava takaisin.

Kunnon soturit ja muut toverit! Paljastakaa kaikki
saastaiset oliot keskuudestanne, niin pääsette niistä rau-
haan toistaiseksi, ja tuleehan vuoro meillekin lukea lakia,
kun aika joutuu.

Rintamamies.

Aukeaman oikea sivu kuuluu eri asiakirjaan.

Pi
Suomal

N:o 12

Anna k

Antaut

Rauhan

Suomen
haa Suomen
vain. Ei ed
asiallisesti sa
Suomi odotta
jän kimppuun
rustaa suojelu
haluaa saada s
Siksi on
tehdään täydell
kanssa Pietariss
minen.

Antaut

Suomalaiseen
jon tovereita. He
tahtovat estää tu
kesken, ja he tah
mittaisiin Suomen työläisten ja Neuvosto-Venäjän välillä.

Kaikkien maiden köyhä-
listö, liittykää yhteen!

Ase työläisen ja talon-
pojan kädessä on yhteis-
kunnallisen vallankumo-
uksen ehto

en luotetuille tovereille

Vastaava: Jukka Rahja

t soturit joukolla!

steleminen ja sodan

halukas tekemään rau-
väille. Se vitkastelee
vottelujen kautta tosi-
heitojakaan. Lahtari-
seen Neuvosto-Venä-
Se epävirallisesti va-
aan. Lahtari-Suomi

no, jolla selkäsauna
joitetaan työläisten
ukko-antautu-

koissa.

t tavattoman pal-
surmatuiksi. He

on työläisveljien

rikainen rauha sol-